Grosshandlaren J. Aug. Bergman!

För min ringa del synes frågan om
jernvägens dragande genom hufvudstaden,
i enlighet med Kongl. Majts. proposition,
genom Komiterades utlåtande samt
sednast genom Hr. Öfverste Eriksons före-
drag i ämnet, vara fullständigt utredd
och fördelarne deraf med segrande bevisning
ådagalagde.

Den enda anmärkta olägenheten, som kan
tillerkännas någon sorts betydenhet, är det
genom jernvägslinien förorsakade hinder
i den sedan förevarande trafiken, men då
detta hinder reducerar sig till 2 à 4 minuters
uppehåll för åkande och gående och 5 à 10 min. uppehåll
för seglande, så synes framhållandet af denna
olägenhet endast såsom ett begär att fram-
kalla spöken på ljusa dagen.

2. Det ligger ovilkorligen i sakens natur att
ett ringare intresse måste ge ~~[illegible]~~ vika för
ett vigtigare.

1 Mot detta ringa hinder för trafiken å ena
sidan, huru omätlig blir ej istället den
fördel, som tillskyndas trafiken å den andra?

Wi hafva ingenstädes sett, att man i de orter,
hvarigenom jernbanan hitintills dragits sökt
lägga hinder i vägen, derför att ~~den~~ jernvägen på
ett eller annat ställe kunnat orsaka ett ~~litet~~
uppehåll i förutvarande trafik.

2.

Är det då hufvudstadens innevånare, som skola vara de första, att börja ropa på hinder för trafiken, då detta hinder ~~[illegible]~~ inskränker sig till några få minuters uppehåll i gången, eller kanske en halftimmes på hela dygnet?

Hufvudstadens rôle borde vara att gifva de bästa och icke de sämsta föredömen.

Wi hafva en ung medtäflare vid Westerhafvet, af hvilken vi dock + om borde något lära, om det än kan synas hårdt, att börja gå i skola på gamla dagar.

Ej genom att med förstorings glas stå och beskåda alla hinder, och i detta djupsinniga beskådande stå och stampa på samma ställe, har rikets andra stad inom så kort tid blifvit hvad den är.

Landet har också rätt, att fordra passage genom sin hufvudstad, då denna hufvudstad är belägen på det enda stället, hvarest de af Mälarens vatten, på en ganska betydlig vägsträcka, skiljda delarna af riket, kunna förenas.

Landet har denna rätt, äfven om derigenom några smärre olägenheter skulle tillskyndas hufvudstadens innevånare.

Men landets och hufvudstadens intressen äro härvidlag lyckligtvis fullkomligt identiska.

Det är ej alltid som man är i det afunds-
värda predikament, att få uppfylla en
pligt, och på samma gång kunna göra det
med så oblandadt nöje, som här borde
vara förhållandet. —
Man har äfven sökt, såsom skäl mot den
så kallade sammanbindningsbanans
anläggande, framhålla den betydliga Kost-
naden derför.
Hur ekonomisk man än må vara, att slå
sig ned för evärdeliga tider i Fatbursjön,
torde knappast tillfredsställa äfven de
blygsammaste anspråk.
För att utdömma erimitaget i Fataburen
behöfves knappast andra beweekelsegrunder
än något af den anda, som diktérade
lagarne om djurplågeri.
Åsynen af stackars utmagrade åkar-
kampar, utspinnande sina sista Krafter
under framsläpande af lass uppför
Sluss- och Göthgats-backarne, är det
ett värdigt skådespel för vår tid, värdigt
att låta våra efterkommande fostras ~~vid~~
dervid?
Finna vi åter detta skådespel mot-
bjudande, synnerligast som det måste
utföras på bekostnad af vår egen fördel,
beqvämlighet, trefnad et cetera, så måste vi

bana oss väg till Mälarens vatten. ~~ej~~

Komne en gång dit, skola vi väl ej, efter att hafva passerat Hellesponten, stanna försagde vid Granicus, fruktande för att väta våra fötter?

Den tillökning i kostnaden för sammanbindningen som man nu vill göra så bålstor, likasom ~~de~~ nyss de förmenta hindren för trafiken, blir ju förhållningsvis ringa.

Genom noggranna kalkyler är det nemligen visadt, att den egentliga kostnaden för sammanbindningen, då man en gång sett sig tvungen ~~bana sig~~ bryta väg till Mälar-stranden, blir endast 409.000 Riksdaler, och bakom de kalkyler, som fört till detta resultat, står en man, som under trettio års rastlös verksamhet, bevisat att han plägat räkna rätt.

Dessa bevis ligga i öppen dag.

Man måste missbruka sin rätt öfver ögonlocken för att ej se.

Wi äro ej för fattiga på resurser. Nej, i öfvermod af att känna oss för rika, hafva vi nyligen, glömske af Svenskmannased, tillämpat en sorts Grekisk

ostracismer)

(Om än, på det mest artiga sätt i verlden, hafva vi dock skjutit åt sidan den man, med utmärkta snillegåfvor utrustad, som gjort sig om sitt fosterland så högt förtjent.

Sedan man en gång företagit sig att bygga huset, kan klagan öfver brist på resurser att bygga trappan, som skall förena våningarne, ej stämma till något deltagande. —

De personer finnas ock, som icke vilja banan, genom att tala för uppskof och påminna att Norra banan först bör vara färdig.

Den gamla vishetsregeln, att ej uppskjuta till morgondag, hvad som kan göras idag, är om någonsin, här tillämplig.

Nu är just den behagliga tiden, som aldrig kommer tillbaka.

Expropriationerne inskränka sig nu till en obetydlighet, och platsen för bangården vid Klara sjö, synes af Försynen hafva lemnats tills nu fri för att mottaga det National Monument, som skall kröna ett fritt och upplyst folks storverk.

Jag får således på det lifligaste uppmana de närvarande att gifva tillkänna sina sympathier för Kongl. Maj:ts proposition om sammanbindningsbanan, så att våra ombud måtte finna sig lifvade att verka lika enigt i denna fråga, som vi sett dem ställa sig kring det Kongl. representationsförslaget.